

далъ едно пространство отъ около 25.000 четвъртити метра. Терренътъ на градището се възвишава отъ югъ къмъ сѣверъ, като достига най-голъма височина при сѣвероисточний край, гдѣто, види се, да е имало една защитна кула.

Сливенското заселище е захващало едно голъмо пространство, като се е простирало между новоселската рѣчица, Хисарлъкътъ, чакъ до Айвалждеренската рѣчица; даже една частъ е достигала отвъдъ послѣдната рѣчица. Въ пространството на заселището, намиратъ се кхсчета отъ тухли, керамиди, а при по дълбоко раскопаванне, излизатъ основитѣ на стари сгради (като напр. до айвалждеренскиятъ мостъ и пр.). Отъ сръдновековнитѣ монети намиратъ се Български и Византийски, доста често вдълбнати византийски, които сж биле сѣчени отъ XIII вѣкъ. Типътъ на тѣзи монети е този: императоръ правъ, държащъ единъ кръстъ, отъ другата му страна въ сръдата Св. Богородица и Исусъ Христосъ. Доста често се намиратъ сръбърни монети на царъ Светославъ (1295—1322); познаватъ се по брадатото му лице изображено съ едната страна. За Сливенското заселище, споменува се за првъ пхтъ у писателятъ **И**дризи, въ 1153 г. подъ името Стлифаносъ. Вторий пхтъ въ времето на византийскитѣ походи сръщо царътъ Светославъ, когато войскитѣ тръгнаха отъ Одринъ противъ деспота Елтимира и плѣкували отъ Ряховица (Старо-Загорско до Сливенъ (Стилнось) и Консисъ (до г. Карловъ). За Сливенъ се споменува още и другадѣ и то тогава, когато слѣдъ смъртта на Тертерий II, Войсилъ се от-правилъ въ пограничнитѣ български прѣдѣли и подчинилъ крѣпоститѣ отъ Сливенъ до Консисъ. Сливенъ се споменува тукъ подъ името Стлифаносъ и Стилнось; отъ тѣзи сръдновековни названия е произлѣзло сегаш-